

Arrest

nr. 179 531 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 augustus 2012 een aanvraag in om tot verblijf te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. wordt op 9 oktober 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. op 19 februari 2014 ongegrond. Verzoekers dienen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekers dienen op 4 april 2014 een nieuwe aanvraag in om tot verblijf te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.4. op 7 mei 2014 onontvankelijk. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer X

1.6. De ongegrondheidsbeslissing zoals bedoeld in punt 1.3. wordt bij beslissing van 27 mei 2014 ingetrokken. Gelet op deze intrekking wordt het door verzoekers ingestelde beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing verworpen bij arrest van 22 september 2014 met nummer X

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 juni 2014 opnieuw een beslissing inzake de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1., waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor V.S.-S. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-attaché dd. 13.06.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Het belang, zoals hierboven omschreven, dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

2.3. De Raad merkt op dat in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die resulteerde in de thans bestreden beslissing, enkel medische problemen van het kind van verzoekster L.V., met name van S.-S. V., werden aangehaald. De Raad dient op te merken dat laatstgenoemde, S.-S. V., evenwel niet als een verzoekende partij – noch handelend in eigen naam, noch via wettelijke vertegenwoordiging – werd opgenomen in huidig verzoekschrift. Aldus dient te worden geconcludeerd dat de zieke persoon, S.-S. V., thans meerderjarig, berust in de beslissing, zoals deze met betrekking tot zijn aandoening werd getroffen.

2.4. Gevraagd ter terechtzitting naar het persoonlijke belang van verzoekers bij huidig beroep, gelet op de vaststelling dat geen eigen medische problematiek van hen voorlag bij de verblijfsaanvraag die resulteerde in de bestreden beslissing, repliceren verzoekers dat *“het lijden van hun autistische zoon ook bij de overige gezinsleden lijden veroorzaakt”*. Dergelijk betoog kan evenwel bezwaarlijk volstaan om het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep aannemelijk te maken. De aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd weliswaar ingediend door de zieke persoon, S.-S. V., evenals door verzoekers, doch enkel ten aanzien van eerstgenoemde werd een medische problematiek ingeroepen. De verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een verblijfsmachtiging te verstrekken aan zieke vreemdelingen – en eventueel de leden van hun kerngezin – doch kan niet louter worden verstrekt aan die leden van het kerngezin die niet aan enige ziekte lijden. Zoals reeds gesteld, dient uit het niet indienen van enig beroep door het zieke gezinslid, S.-S. V., tegen de thans beslissing, te worden geconcludeerd dat hij berust in de ongegrondheidsbeslissing die met betrekking tot zijn aandoening werd getroffen. Nu de zieke persoon, S.-S. V., in het kader van de huidige verblijfsaanvraag, geen aanspraak maakt op een verblijfsmachtiging kan de Raad niet inzien in welke mate verzoekers alsnog enige aanspraak zouden kunnen maken op een dergelijke verblijfsmachtiging, gelet op het hierboven beschreven doel van deze machtiging. In de mate dat verzoekers met hun uiteenzetting ter terechtzitting nog aannemelijk zouden trachten te maken dat hun lijden veroorzaakt door het lijden van hun autistische zoon/broer, tevens een medische aandoening zou betreffen, kan de Raad enkel herhalen dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag geen melding werd gemaakt van enige medische problematiek ten aanzien van verzoekers, zodat zij zulks ook niet slechts voor het eerst ter terechtzitting kunnen opwerpen.

2.5. De Raad stelt aldus vast dat verzoekers – die geen medische problematiek kenbaar maakten aan het bestuur middels de verblijfsaanvraag die resulteerde in de bestreden beslissing – niet zelf een vordering kunnen instellen die erop is gericht een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat deze hun toebehoort, met name het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986).

2.6. Het beroep is onontvankelijk, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA